

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 65, Decembrie 2011

65. Ausgabe, Dezember 2011

IUBIREA LUI DUMNEZEU

+ SERAFIM Arhiepiscop și Mitropolit

*„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul
Său Cel Unul-Născut
L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă
viață veșnică”
(Ioan 3, 16).*

Rugăciunile și cântările Bisericii, ca și minunatele Colinde de Crăciun ne umplu astăzi inima de bucurie, căci, iată, Dumnezeu, din iubire de oameni, a trimis pe Fiul Său în lume: „să se nască și să crească, să ne mântuiască”. Prin Nașterea Domnului în Betleem, Dumnezeu coboară pe pământ, se face om și rămâne om pentru veșnicie pentru ca să ne mântuiască nu de la distanță, din înălțimea cerului, ci de pe pământ, prin împreuna petrecere cu oamenii, prin învățătura și faptele Sale minunate și, mai ales, prin Moartea și Învierea Sa.

În Biserică, vorbim mereu de „mântuire” și ne rugăm la fiecare slujbă „pentru mântuirea sufletelor noastre”. Dar ce înțelegem cu adevărat prin „mântuire”?

„Mântuirea” înseamnă liberarea de puterea celui rău, liberarea de stăpânirea păcatelor, liberarea de osânda iadului și dobândirea vieții celei veșnice în Rai sau în Împărăția lui Dumnezeu. Mântuirea înseamnă, de asemenea, liberarea de boli, de suferințe și de necazuri care vin asupra omului datorită păcatelor lui. Dumnezeu ne mântuiește sau ne liberează de relele câte vin asupra noastră dacă ne întoarcem de la viața păcătoasă prin lacrimi de pocăință, dacă ne spovedim

regulat și ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului, iar la sfârșitul vieții ne primește în Rai. Dumnezeu a venit deci pe pământ ca să fie aproape de noi, să se facă una cu noi în rugăciune și în suferință, să ne ușureze de povara păcatelor, a necazurilor și a ispitelor și să ne dea libertatea lăuntrică și pacea inimii după care suspină tot omul. Mântuitorul Iisus Hristos este și astăzi tot atât de prezent în viața omului credincios ca și acum 2000 de ani când a trăit pe pământ. Puțini au fost cei ce L-au recunoscut atunci ca Fiul lui Dumnezeu, puțini sunt și astăzi cei care cred în El cu adevărat, care țin legătura strânsă cu Biserica întemeiată de El pentru a împărtăși oamenilor harul Său mântuitor, puțini sunt cei care se roagă, postesc și se străduiesc să ducă o viață simplă și curată, vrednică de numele de creștin pe care-l purtăm cu toții.

Pictura din Biserica Ortodoxă Română din Viena, Pictor V.Lefter

Tocmai de aceea astăzi foarte mulți creștini sunt indiferenți față de propria lor mântuire, iar noi care păstrăm totuși legătura cu Biserica suntem adesea „caldice” în credință, adică nici fierbinți, nici reci cu totul (Apocalipsa 3, 15). Aceasta înseamnă că nu suntem aprinși de iubirea lui Dumnezeu, adică de iubirea cea care este curată, dezinteresată, gratuită, de iubirea care acceptă suferința și rabdă

îndelung. Căci iubirea se probează și se călește prin focul suferinței pentru cel iubit. Dacă nu ști să suferi, dacă nu ai răbdare în suferință înseamnă că nu iubești cu adevărat. Iubirea lui Dumnezeu este împreună cu jertfa, cu suferința care însă duce la biruință. Nu ni-L putem imagina pe Mântuitorul născându-Se într-un palat, cu servitori în jurul Său, trăind o viață îmbelșugată sau căutând plăcerea proprie, fugind de greutățile vieții sau ocolindu-i pe oamenii săraci,

bolnavi sau stăpâniți de duhuri necurate. Dimpotrivă, Dumnezeu S-a născut într-o iesle, a trăit în cea mai mare simplitate - adesea nu avea unde Să-și plece capul - a cutreierat orașele și satele Palestinei, învățându-i pe oameni voia lui Dumnezeu, le-a venit în ajutor, i-a mângâiat și vindecat, iar în cele din urmă a acceptat de bună voie moartea pe cruce prin care a mântuit lumea. Toate le-a făcut Domnul din iubire nesfârșită față de noi oamenii. „*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o pună pentru semenii săi*” (Ioan 15, 13).

Spre deosebire de iubirea jertfelnică a Mântuitorului, iubirea noastră este adesea o iubire pătimășă, egoistă, care fuge de suferință și urmărește doar plăcerea și binele personal, nu și binele semenilor; o iubire deci îndreptată mai mult spre lucrurile lumii acesteia decât spre Dumnezeu. O astfel de iubire este cu atât mai mult împreună cu suferința, drept consecință a păcatelor. Oricât ne-am strădui să fugim de suferință, mai devreme sau mai târziu, dăm peste ea și nu avem ce face decât s-o acceptăm și s-o punem pe seama păcatelor noastre. Dar dacă suferința nu poate fi evitată, ea poate fi totuși transfigurată prin credință și răbdare. Și, mai cu seamă, prin schimbarea vieții, dacă vrem ca suferința să fie mântuitoare, adică să ne conducă, încetul cu încetul, la liberarea de eul nostru egoist pentru a ne lăsa cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Altfel suferim în zadar.

„*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*”.

Sfinții Părinți ai Bisericii ne spun că venirea lui Dumnezeu în lume prin întruparea Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, înseamnă înnoirea creației sau a doua creație a lumii. Dumnezeu recrează lumea prin aceea că devine El Însuși om, ia asupra Sa păcatele oamenilor și le ispășește în locul lor prin Patimile, Moartea și Învierea Sa. Astfel El liberează pe oameni de osânda morții veșnice și le deschide porțile raiului din care au fost alungați primii oameni după căderea în păcat. Acest adevăr este exprimat de colinda care spune: „*Raiul cel închis, azi iar s-a deschis / și strămoșii iară prin Sfânta Fecioară / iar s-au înnoit*”. Prin Nașterea Sa, Dumnezeu ne cheamă pe toți să ne înnoim viața prin credință și prin dragoste jertfelnică. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „*...dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi*” (2 Cor 5, 17). Nu putem să fim creștini, adică ucenici ai lui Hristos, dacă trăim ca și necreștinii sau, în multe privințe, mai rău chiar decât aceștia. Mântuitorul ne avertizează, zicând: „*Nimeni nu poate să slujească la doi domni...nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona*” (cf. Mt 6, 24). Mamona însemnând aici goana după bani și după bunurile acestei lumi, căutarea plăcerilor senzuale, închiderea în orizontul acestei lumi și uitarea destinului nostru veșnic pentru care am fost creați de Dumnezeu. Trebuie să ne aducem mereu aminte că Dumnezeu ne-a creat pentru veșnicie, nu doar pentru viața aceasta atât de scurtă și înșelătoare.

Iar dacă uităm de Dumnezeu și de Biserica Sa, o să suferim tocmai pentru că nu trăim după cum a rânduit Dumnezeu să trăiască omul, adică cu credință și cu dragoste, cu rugăciune și înfrânare, urmărind în toate creșterea sa duhovnicească și sfințirea vieții. Sfântul Apostol Pavel se ruga pentru credincioșii din Tesalonic ca: „*Dumnezeul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se întru întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos*” (1 Tes 5, 23).

Să nu uităm că toate bolile, în primul rând cele psihice, au un substrat spiritual, toate își au rădăcina în lipsa de armonie a puterilor noastre lăuntrice care se concentrează în inimă. Numai rugăciunea curată și dragostea jertfelnică pot ține în armonie puterile noastre lăuntrice. Dacă însă neglijăm rugăciunea sau ne rugăm superficial, numai cu buzele nu și cu inima, dacă ne împrăștiem prea mult în lucrurile lumii acesteia, dacă avem prea multe pretenții și dorințe, dacă nu avem dragoste curată și răbdare, dacă trăim în păcate, fără să ne spovedim și fără să ne pocăim, toate acestea ne duc treptat la o stare de nemulțumire care ne distruge personalitatea lăuntrică. De aici încep toate bolile, pe care nu le vom putea depăși decât în măsura în care ne angajăm cu credință și cu multă răbdare să ne corectăm felul de a trăi, sub povățuirea unui duhovnic.

Deși viața noastră nu este deloc ușoară, chiar și a aceluia care par fericiți pentru că au de toate, totuși ca și creștini nu trebuie să ne pierdem niciodată dragostea de viață și curajul de a lupta împotriva greutăților, bolilor și ispitelor câte pot veni asupra noastră. Mântuitorul Iisus Hristos ne încurajează zicând: „*În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33). Ceea ce este foarte important în viața noastră de zi cu zi este ca fiecare necaz și fiecare problemă cu care ne confruntăm să le punem mai întâi în fața lui Dumnezeu - așa precum copilul la durere fuge în brațele mamei - și să-L rugăm, cu inima înfrântă și smerită, să le ia El asupra Sa și să le rezolve precum știe El că este bine pentru noi. Iar Dumnezeu, Care „*toate le lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe El*” (Rom 8, 28), nu va întârzia să ne de-a putere și curaj să trecem peste toate. Un singur lucru cere Dumnezeu de la noi: să nu ne tulburăm oricât de greu ar fi necazul și să avem nădejde și răbdare. Căci prin răbdare și nădejde toate le biruim.

Mă bucur să vă împărtășesc tuturor bucuria credincioșilor din Mannheim care și-au terminat de construit biserica, urmând ca să fie dotată cu iconostas și amenajată ca să se poată sluji în ea. De asemenea bucuria credincioșilor din Berlin care au ajuns cu construcția bisericii la turnul central. Atât la Mannheim, cât și la Berlin a fost nevoie de un credit substanțial din bancă (340.000, respectiv 200.000 de Euro) pentru a se putea realiza lucrările de până acum. La München, după punerea pietrei de temelie pentru viitoarea biserică și mănăstire de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, urmează să fie achitat în întregime terenul și să se înceapă efectiv lucrările de

construcție. Vă pun tuturor la inimă să ajutați după putință la realizarea acestor locașuri sfinte în care se va preaslăvi Dumnezeu și se vor înălța rugăciuni la fiecare Sfântă Liturghie pentru ctitorii lor. Toți putem fi ctitori cu puținul nostru ajutor!

Mă rog Bunului Dumnezeu, „de la Care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit” (Iac 1, 17), să vă binecuvânteze pe toți, să vă dăruiască inimă bună, sănătate, dragoste și înțelegere în familie, dragoste și armonie în parohiile de care țineți fiecare, să vă izbăvească de vrăjmașii văzuți și nevăzuți și să vă îndestuleze cu toate câte vă sunt de folos ca să puteți ajuta și pe alții.

DOI MITROPOLIȚI AI TRANSILVANIEI TRECUȚI ÎN RÂNDUL SFINȚILOR

SFÂNTUL IERARH ANDREI ȘAGUNA MITROPOLITUL TRANSILVANIEI

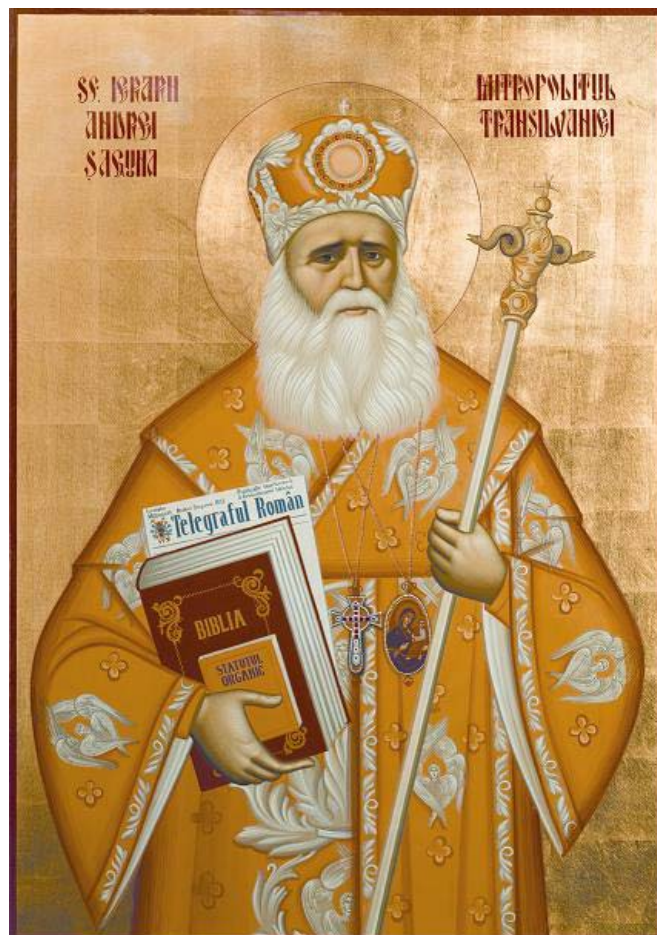
JUSTIN

Proclamarea canonizării Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei a avut loc la 29 octombrie 2011, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, în prezența Patriarhului Alexandriei, Teodoros al II-lea, a Patriarhului României, Preafericitul Părinte Daniel, a 32 de ierarhi români și greci, sute de preoți și peste zece mii de credincioși. Cu acest prilej a fost adus spre cinstire și Cinstitul Cap al Sfântului Apostol Andrei în Transilvania: „Am hotărât să îl aducem pe Sfântul Apostol Andrei și în Transilvania. Astfel, el a cuprins cu binecuvântarea sa cele trei mai provincii Românești, Moldova, Țara Românească și Transilvania” a spus Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române.

Mitropolitul Șaguna s-a născut la Mișcolț, Ungaria la 1 ian. 1808 și s-a strămutat în veșnicie la 28 iunie 1873, a fost înmormântat în curtea bisericii din Rășinari, iar acum sfintele sale moaște sunt depuse spre cinstire în catedrala mitropolitană din Sibiu. Cuvinte din testamentul lasat de Sfântul Andrei Șaguna: „Fiți pe pace, aveți-vă bine, nu vă sfădiți!” au și astăzi o permanentă actualitate.

Numele de botez a fost Anastasie, a studiat la Budapesta și Vârșeț. La recomandarea Arhiepiscopului Stratimirovic de Carloviț a fost numit la 27 iunie 1846, de către guvernul austriac, vicar general al eparhiei ortodoxe române ardeleni cu sediul la Sibiu. Unul dintre admiratorii urmași ai lui Șaguna, Antonie mitropolitul (+2005) a scris în legătură cu venirea lui Șaguna la Sibiu, că: „îngerul cel bun al românilor l-a trimis în Transilvania”. La 2 decembrie 1847 Sinodul general din Turda l-a ales episcop al Transilvaniei.

Îndată după Adunarea Națională de pe Câmpia Libertății de la Blaj (3/15 mai 1848) episcopul Andrei Șaguna pornește cu o delegație de 30 de persoane la Viena, Pesta, Innsbruck și Olmütz. Mitropolitul Șaguna a făcut numeroase intervenții directe la Viena, el a condus diferite delegații naționale și a solicitat

autonomia bisericească și unificarea politică a tuturor românilor din monarhie. El a fost atașat trup și suflet de monarhia habsburgică, numai așa se poate înțelege și numirea sa în funcția de „consilier temporar al Consiliului de stat” sau „sfetnic din lăuntru de stat al Majestății sale cezaro-regești apostolice”.

Ierarhul Andrei Șaguna a participat la Viena, timp de nouă luni, la întrunirea tuturor episcopilor ortodocși din întreaga monarhie habsburgică, convocat de împărat (15 oct. 1850- iunie 1851). Șaguna a cerut neatarnarea Bisericii ortodoxe românești și garantarea ei prin lege, reînființarea Mitropoliei ortodoxe românești, refacerea bisericilor, deschiderea de școli de toate gradele pentru români și oferirea de burse de stat tinerilor români meritoși.

În strădaniile statornice de reînființare a Mitropoliei Transilvaniei Episcopul Andrei Șaguna argumenta prin memorii trimise cercurilor aulice din Viena necesitatea restaurării Mitropoliei transilvane a românilor ortodocși, care a fost desființată în anul 1701, prin trecerea unei părți a românilor ardeleni la Biserica unită cu Roma. Românii ortodocși transilvăneni să nu mai fie dependenți bisericește de sârbii de la Carloviț, fiindcă românii erau o grupă etnică și religioasă care nu mai putea fi nici nesocotită și nici trecută cu vederea, ci trebuia tratată cu atenție și respect. Biserica ortodoxă transilvană putea să devină autonomă.

La 24 decembrie 1864 împăratul Franz Iosif I a recunoscut Mitropolia Ortodoxă Română din Transilvania (cu două episcopii sufragane la Arad și Caransebeș). Monitorul oficial „Wiener Zeitung”/ Ziarul vienez, din 3 ianuarie 1865, publica și acest decret imperial: „Iubiți baron Șaguna! Ascultând

rugărilor Românilor gr.-ort. din Transilvania și Ungaria, în consonanță cu intenția manifestată prin rezoluțiile mele din 27 septembrie 1860 și din 25 iunie 1863 am încuviințat, ca pentru dânsii să se înființeze o mitropolie independentă, coordonată cu cea sârbească, și ca Biserica episcopescă din Transilvania să se ridice la demnitate mitropolitană. Totdeodată aflu a te denumi pe Domnia Ta Arhiepiscop și Mitropolit al Românilor gr.-ort. din Transilvania și Ungaria”.

În privința statutului politic al românilor în Transilvania episcopul Șaguna a stăruit dintru începutul activității sale sibiene ca și națiunea românească „să capete existența sa politică după principiul egalității”. Șaguna milita pentru o Biserică activă în societate, iar statul trebuia să fie nepărtinitor față de vreo religie. În 4 octombrie 1863 Șaguna a fost numit pe viață, de către Curtea imperială reprezentant în Senatul de la Viena.

În calitatea sa de ctitor de oameni mitropolitul Andrei Șaguna a înființat două gimnazii (Brașov și Brad) și peste 400 de școli confesionale transilvane. El a trimis și a subvenționat mai mulți tineri la studii în Apus.

Ca mitropolit ortodox și diplomat al românilor transilvăneni a dovedit Șaguna în mod principial o mare deschidere ecumenică. El a avut foarte bună legătură și comunicare în slujirea neamului românesc cu Mitropoliții uniți: Ioan Lemeni și Alexandru Șterca Șuluțiu, dar și cu episcopul luteran Teutsch din Sibiu. Mitropolitul Șaguna a scris și a tipărit mai multe cărți necesare pentru viața religioasă și bisericească a românilor ortodocși ardeleni. La loc de frunte se află și tipărirea *Bibliei ilustrate* în 2 volume la Sibiu 1856-1858. El subliniază și-n *Compediu de drept canonică* (1868 română și germană), că Sfânta Scriptură este „cartea fundamentală a Bisericii Ortodoxe, dar și a altor Biserici” (p. 294). *Conferința către Majestatea Sa Împăratul Franz Iosif I privind întemeierea unei tipografii la Sibiu și tipărirea mineelor la Sibiu I* martie 1857. De asemenea, se mai păstrează la Viena lucrările lui Șaguna: *Istoria universală a Bisericii ortodoxe-orientale 1860; Statul organic; Proiectu de Regulamentu pentru organizarea trebilor bisericesci, școlare, și fundaționale române de Relegia greco-orientale în Statele austriace; Testamentul, Sibiu 1914, p. 14; Istoria Bisericii greco-orientale în Austria* (Geschichte der griechisch-orientalischen Kirche in Österreich); *Cunoștințe folositoare referitoare la familie spre folosul preoților și consistoriilor protopopești, (Nützliche Kenntnisse in Sachen der Ehe, zum Gebrauche der Seelsorger und der erzpriesterlichen Richterstühle), 1855. A întemeiat ziarul *Telegraful Român*, care și astăzi continuă neîntrerupt să apară, de 160 de ani, ca mijloc misionar de răspândire a credinței și de apărare a unității și demnității românilor din Transilvania.*

Mitropolitul Șaguna a rămas un model pentru preoțimea românească, pentru arhieriei noștri, dar s-a impus indiscutabil și în calitatea sa de slujitor al

idealurilor ortodoxe și românești ale transilvănenilor într-o strădanie sfântă și laudabilă pentru recunoașterea drepturilor lor religioase și civile. El și-a păstrat mereu fidelitatea și consecvența față de Biserica și neamul său. Prin activitatea sa Biserica Ortodoxă Română din Transilvania a reprimit poziția sa demnă, iar poporul a fost eliberat de sub jugul cel nedrept, cum scria un ziar vienez. Șaguna s-a impus în conștiința românilor ca un principe bisericesc și un conducător politic..., drept un mare înnoitor al Bisericii și un foarte însemnat bărbat de stat.

Mitropolitul Șaguna s-a impus ca un creștin și un arhieriu mare, nobil și integru, un model demn de imitat. Cu adevărat mare și important mitropolit al Bisericii Ortodoxe Române a fost Șaguna care a trăit și a lucrat cu dăruire și jertfelnicie apostolică pentru binele Bisericii și al românilor din Transilvania. Mitropolitul Șaguna a reușit în 27 de ani de lucrare la cârma Bisericii Ortodoxe din Transilvania să revigoreze viața bisericească prin reînființarea și autonomia Mitropoliei, dar și prin câștigarea drepturilor sociale ale românilor transilvăneni.

Preafericitului Părinte Patriarh Daniel vorbind celor prezenți, la Sibiu în 29 octombrie a.c., despre cinstirea sfinților în Biserica Ortodoxă a accentuat: „Sfântul Ierarh Andrei Șaguna a avut o lucrare deosebită care a fost profund marcată de prezența Duhului Sfânt. Se spune că Duhul Sfânt nu se arată în omul leneș și plictisit. Când cineva este leneș și plictisit este semnul că nu are pe Duhul Sfânt prezent în el. Duhul Sfânt se arată în oamenii plini de credință, de entuziasm, de dorință vie de a iubi pe Dumnezeu și pe oameni”. Mitropolitul Șaguna și-a păstrat mereu – cu sfințenie – credința în Dumnezeu, fidelitatea și consecvența față de Biserica și neamul său.

SFÂNTUL SIMEON ȘTEFAN, MITROPOLITUL TRANSILVANIEI

Pr. Drd. Emanuel NUȚU

Poporul român a devenit din luna octombrie a acestui an mai bogat spiritual. Avem încă doi Sfinți români care se roagă pentru noi, cei de-o credință, de-un neam și-o limbă. În această lună s-a scris o pagină de aur în istoria spirituală a neamului nostru. Doi ierarhi, doi cărturari, doi iubitori de ceea ce înseamnă unitate de neam și limbă și apărare a dreptei-credințe, au fost scriși în rândul sfinților. Marele Șaguna, de acum Sf. Ier. Andrei Șaguna și marele Simeon Ștefan, de acum Sf. Ier. Simeon Ștefan. Despre acesta din urmă voi încerca să aduc câteva date privitoare la viața și activitatea sa pastorală și culturală dedicate în folosul românilor.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat, înședința din 21 iulie 2011, canonizarea Sfântului Ierarh Simeon Ștefan, iar el va fi prăznuit, în fiecare an, pe 24 aprilie.

Evenimentul istoric al canonizării Sf. Simeon Ștefan, Mitropolitul Transilvaniei a avut loc în ziua de duminică, 30 octombrie 2011 în pridvorul Catedralei

Arhiepiscopale *Reîntregirea* din Alba Iulia, în prezența Patriarhului Alexandriei, a Patriarhului României, a Mitropolitului de Patras, a membrilor delegațiilor alexandrină și greacă și a mai multor ierarhi membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. La eveniment au fost prezenți aproape 10.000 de credincioși care au venit să ia binecuvântare de la Sf. Simeon și de la Sf. Ap. Andrei a cărui Sf. Moaște au fost aduse din Grecia spre închinare.

Trebuie de menționat că cel care a avut inițiativa canonizării acestui ierarh a fost Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, după cum menționa într-un articol fostul arhiepiscop al Alba Iuliei și actual mitropolit al Clujului, IPS Andrei: „Trebuie să recunosc că, deși s-au scos la Arhiepiscopia din Alba Iulia edițiile critice ale celor două lucrări monumentale ce le datorăm Mitropolitului Simion Ștefan - Noul Testament și Psaltirea -, nu mi-a venit mie gândul de a iniția procedura îndătinată de canonizare a vrednicului Vlădică. Ea mi-a fost sugerată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.”

Despre viața marelui mitropolit român Simion Ștefan se cunosc foarte puține date, smerenia caracterizându-l pe acesta în timpul vieții dar și după moarte. Se știe totuși că, mai înainte de a fi ales mitropolit, cuviosul Simion Ștefan a slujit ca ieromonah, în mănăstirea ortodoxă din Alba Iulia unde a și fost călugărit încă de tânăr. În 1643 este ales, după cum spun documentele, „arhiepiscop și mitropolit al scaunului Bălgradului, Vadului, Maramurășului și a toată țara Ardealului”, cu sediul în Alba Iulia (Bălgrad). Noul mitropolit a urmat la slujire Sfântului ierarh Ilie Iorest, înlăturat din scaun și întemnițat, pentru apărarea dreptei credințe, în fața calvinilor.

Ne aflăm în sec. al XVII-lea, ani grei pentru ortodocșii transilvăneni, greu încercați în păstrarea dreptei credințe. Biserica Ortodoxă din Transilvania era mult prigonită, românii de aici fiind adesea excluși din viața politică a principatului. Fiind prigoniți pe motive confesionale, aceștia erau supuși unui prozelitism calvin din ce în ce mai persuasiv. Se știe că, după 1541, Transilvania a devenit principat autonom sub suzeranitate turcească, având în frunte principii de naționalitate maghiară, cu sediul la Alba Iulia. La scurt timp, Dieta țării a recunoscut ca "recepte" trei confesiuni noi, născute din Reforma protestantă: luterană, calvină și unitariană, firește, pe lângă Biserica romano-catolică existentă mai de mult. Doar românii și credința lor ortodoxă au rămas în afara legii, socotiți ca "tolerați" în propria lor țară. În același timp principii calvinii maghiari din Alba Iulia și cârmuitorii confesiunii calvine (numiți superintendenți) au început o lucrare de propovăduire a noii învățături calvine printre românii ortodocși. Era o acțiune foarte primejdioasă, căci prin primirea învățăturii calvine, românii se înstrăinau nu numai de credința ortodoxă strămoșească, ci și de neamul din care făceau parte. Era un atac direct, care urmărea însăși distrugerea neamului românesc. În ciuda multelor încercări ale principilor și superintendenților

din Alba Iulia de a calviniza pe români, aceștia au rămas statornici în dreapta credință, menținându-se astfel și ființa națională românească. Un rol important în această lucrare de apărare a Ortodoxiei și a neamului l-au avut vlădicii de atunci, - fie mitropoliții din Alba Iulia, fie episcopii din Vad și Maramureș -, precum și smeriții preoți din satele noastre, cu puțină învățătură, dar însuflețiți de râvna întru slujirea neamului lor.

Astfel, când a fost numit mitropolit, Simion Ștefan a primit jurisdicția numai asupra a 3 protopopiate, din toate cele 20 de protopopiate ortodoxe ale Transilvaniei. Celelalte, asupra cărora el nu avea nici un drept legal, canonic ori pastoral, au fost luate în mod abuziv, prin sprijinul principelui Gheorghe Rakoczy, de către calvinul Geleji Katona Istvan. Calvinii au săvârșit atâtea presiuni politice, încât noul mitropolit a fost supus unor noi obligații calvine, 15 la număr, dintre care le amintim pe următoarele: predica să fie rostită numai din Sfânta Scriptură, învățământul teologic să fie făcut după Catehismul calvin, cultul icoanelor și al crucii să fie înlăturat. La rândul său, liderul calvin din Transilvania deținea o serie de drepturi abuzive asupra bisericilor și slujitorilor ortodocși.

În aceste condiții atât de grele, totuși mitropolitul Simion Ștefan a reușit să păstreze neîntinată dreapta credință ortodoxă, precum și cultura românească națională. Ba mai mult, el a fost un susținător al unității spiritualității românești printr-o limbă comună; dorea să le dea românilor ortodocși, de pe toate plaiurile, cuvântul lui Dumnezeu, într-o limbă pe care să o înțeleagă toți; dorea o limbă scripturistică unitară, care să-i adune pe români: “Aceasta încă vă rugăm să luați aminte că românii nu grăiescu în toate

țările într-un chip, încă nici într-o țară toți într-un chip... Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sânt buni carii împlă în toate țările, așa și cuvintele acelea sânt bune carele le înțeleg toți; noi drept aceia ne-am silit den cât am putut, să izvodim așa cum să înțeleagă toți, iar de nu vor înțelege toți, nu-i de vina noastră, ce-i de vina celui ce-au răsfirat rumânii printr-alte țări, de și-au mestecat cuvintele cu alte limbi, de nu grăiesc toți într-un chip”.

Mitropolitul Simeon trece la fapte și astfel, prin contribuția lui semnificativă, în anul 1648, în Alba Iulia, se tipărește, pentru prima dată în limba română, Noul Testament. În prefață, mitropolitul îl omagiază pe Racoczy, din grija căruia s-a tipărit cartea, notează câteva păreri extrem de valoroase despre necesitatea unificării limbii și devine astfel primul învățat român care definește noțiunea de circulație a cuvintelor. Tot el este primul care a remarcat și marea disponibilitate a limbii române de a se îmbogăți cu neologisme. „Predoslovia” se încheie cu bine cunoscuta figură de stil a epocii: „Socotește, cititorule, în ciastă carte, pentru că n-au scrisă îngerii din ceriu, ci au scrisă mână păcătoasă, din țărână făcută.” Pe lângă aceasta, cartea sfântă mai conține și alte câteva părți care-i aparțin, cum sunt introducerile la cele patru Evanghelii, precum și la unele capitole din Faptele Apostolilor. De asemenea, pe marginea paginilor s-a păstrat și un “Lexicon”, care oferă sinonime și explicații pentru unele neologisme și regionalisme. Astfel, renumita operă “Noul Testament de la Bălgrad”, îl face pe Simion Ștefan un om de seamă al istoriei culturii românești și bisericești. Acțiunea îndrăznească de traducere din limba greacă, latină și slavonă în limba română, a Noului Testament și apoi tipărirea lui, a scos în evidență dimensiunea teologică și culturală a ierarhului.

Apariția Noului Testament din 1648, prima traducere integrală a acestei cărți sfinte în limba română, este un fapt fără precedent în țara noastră. Este o lucrare religioasă, care însă depășește limitele stricte ale vieții bisericești și prezintă un interes deosebit pentru istoria culturii române și anume pentru limba noastră literară și, indirect, prin aceasta, pentru literatura artistică. Traducerea Noului Testament de la 1648 este o piatră de hotar chiar în literatura românească, el constituie o operă de referință pentru traduceri ulterioare ale Sfintei Scripturi ca de exemplu Biblia de la București din 1688, Biblia de la Blaj din 1795, Biblia de la Buzău din 1854-1856, Biblia lui Șaguna din 1856 ca și pentru tipărirea ulterioare. Chiar Sf. Andrei Șaguna subliniază lucrarea de pionierat a lui Simion Ștefan, în ceea ce privește crearea unei limbi scripturistice pentru Poporul Român: “Limba Bibliei pentru un popor numai o dată se poate face;...următorii n-au de a mai face alta, ci numai a o reînnoi și îndrepta...Lauda cea netrecătoare a unui astfel de lucru se cuvine arhiepiscopului și mitropolitului nostru din Bălgrad, Simion Ștefan care la anul 1648 au tradus și tipărit întâia dată în limba noastră Testamentul cel nou. Limba acestei cărți nu e

făcută, ci luată chiar din gura poporului și așa traducătorul nu e decât un răsnet nu numai al limbei, ci și al simțirei și peste tot al chipului cugetării poporului”. Deci această lucrare este atât de importantă, pentru că alături de Cazania lui Varlaam (1643), constituie temelia pe care s-a dezvoltat, în secolele următoare limba română literară.

După succesul avut cu imprimarea în limba română a “Noului Testament” o nouă tipăritură este scoasă de neobositul ierarh: “Psaltirea de la Bălgrad”, care avea să se constituie în 1651, ca un adevărat Catehism orthodox, dar și ca o carte de rugăciune, pentru că Psalmii se citesc acasă ca rugăciune personală, fiind nelipsiți de la strană (Vecernie, Ceasuri și Utrenie). Așadar, “Psaltirea” se adresează unui spectru mai larg de cititori, ea fiind atunci și mult mai accesibilă din punctul de vedere al costului. Aceasta este structurată în trei “Predoslovii”, urmate de textul biblic cu explicații. Psaltirea se deschide cu o “Predoslovie adresată Craiului”, secondată de o “Predoslovie către cetitori și despre folosul Psaltirii”. La finalul cărții se află o a treia “Predoslovie”, care este, de fapt, o lămurire asupra izvoarelor folosite în privința textului biblic și obișnuita notiță tipografică, ce conține cuvenitele iertăciuni pentru eventualele greșeli. Predoslovia exprimă un act conștient de mare curaj al mitropolitului Simion Ștefan, care își vedea turma amenințată de învățături străine credinței strămoșești.

Tipărirea de către mitropolitul Simion Ștefan(+1656) a “Noului Testament” și a “Psaltirii” reprezintă o formă de rezistență și o consolidare a credinței ortodoxe, duse la îndeplinire cu mari riscuri. Ignorând cu totul “înstruirea credincioșilor săi, numai după Scriptură și Catehismul calvinesc”, cum prevedea “Decretul” de recunoaștere din 10 octombrie 1643, mitropolitul Simion Ștefan s-a dovedit, prin întreaga sa activitate, un neînfriecat mărturisitor și misionar al Ortodoxiei în spațiul ardelean și nu numai, precum și un apostol al identității naționale.

CEA MAI VECHI BISERICĂ DE PE TERITORIUL ROMÂNIEI

În timpul lucrărilor de reabilitare a vechii cetăți a Albei Iulia, arheologii au descoperit, pe terenul din fața Catedralei romano-catolice „Sf. Mihail”, vestigiile unei biserici creștine. După primele estimări, se pare că este o ctitorie a principelui Gyula, din jurul anului 950. Până acum, se considera că cea mai veche biserică din România este cea de la Densuș (Hunedoara), secolul al XIII-lea.

Arheologii cred că biserica de secol X a fost reședința episcopului Hierotheus, adus la Alba Iulia din Bizanț pentru a creștina populația locală. Din punctul de vedere al specialiștilor, aceasta este cea mai spectaculoasă descoperire a unor vestigii de ev mediu făcută în ultimul secol în zona Alba Iulia. Istoricii cred că zona de sud-vest a Cetății a fost dintotdeauna o

zonă sacră, ceea ce explică și de ce nu a fost distrusă de austrieci în secolul al XVIII-lea.

Această descoperire extraordinară confirmă continuitatea poporului român pe aceste meleaguri și existența unei vieți bisericești organizate, legată de Constantinopol, în acest oraș din bazinul mijlociu al Mureșului, important din punct de vedere economic și strategic, afirmă Înalt Prea Sfințitul Părinte Irineu Pop, Arhiepiscopul ortodox al Albei Iulia. (VIAȚA CULTELOR, Buletin săptămânal de informare religioasă, nr. 911-912, 31 Octombrie 2011)

MITROPOLIT DR. MICHAIL STAIKOS S-A MUTAT LA CERURI

Mitropolitul Michail s-a născut în Atena la 22 noiembrie 1946, a frecventat școala franceză din Atena. Din 1964 a trăit la Viena a studiat economie în Viena și teologie în Tesalonic. În anul 1977 a fost hirotonit preot, iar în 1986 episcop vicar al Mitropoliei grecești din Austria. În 1991 a fost intronizat ca Mitropolit al Austriei, exarh al Ungariei.

A decedat în 18 octombrie 2011 după o cruntă și necruțătoare boală. IPS Mitropolit Michail a fost o mărturie pentru ecumenism și împreună angajare a Bisericilor în Europa.

Ca delegat al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel a venit la Viena luni 24 octombrie IPS Mitropolit Serafim. Seara la ora 18,00 IPS Sa însoțit de preoții Nicolae Dura, Emanuel Nuțu și Ioan Moga au slujit în catedrala greacă din Viena, unde era depus trupul neînsuflețit al Mitropolitului Michail, slujba în limba română pentru pomenirea și iertarea răposatului Mitropolit.

Marti 25 octombrie, după săvârșirea Sfintei Liturghii, s-a oficiat slujba de înmormântare la care au slujit noua ierarhi, între care și IPS Mitropolit Serafim, cinci preoți și doi diaconi. Au mai fost prezenți încă 12 ierarhi ortodocși, 3 stareți și alți călugări de la Sf. Munte Athos. În semn de cinstire au fost de față Cardinalul Dr. Christoph Schönborn, 9 episcopi catolici, vechi catolici, armeni, copti și evanghelici. Alături de acești reprezentanți bisericești au mai fost în catedrală înalți demnitari de stat Președintele federal al Austriei Dr. Heinz Fischer cu soția, fostul cancelar Schüssel, miniștri, conducătorul Oficiului de culte și foarte mulți credincioși. În numele Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Austria a rostit un cuvânt și Pr. Dr. Nicolae Dura.

Din catedrala greacă din centrul Vienei trupul Mitropolitului Michail a fost dus și așezat în mormântul familiei, din cimitirul central din Viena. Înainte de pogorârea trupului în groapă, s-a pus în sicriu pământ din Grecia și din Sfântul Munte Atos.

Mitropolitu Michail este cel dintâi ierarh ortodox care a fost înmormântat în Austria.

„Brüder, wir wollen euch über die Verstorbenen nicht in Unkenntnis lassen, damit ihr nicht trauert wie die anderen, die keine Hoffnung haben“ (1 Thess 4,13)*.

In Ehrfurcht und Dankbarkeit stehen wir vor dem unbeseelten Körper dieses großen Hierarchen, der nach dem unerforschlichen Ratschluss Gottes viel zu früh von uns gehen musste. Wir sind tief betruibt, aber das Wort der Heiligen Schrift und die Feier der göttlichen Liturgie geben uns Hoffnung.

Der Vater Metropolitan Michael Staikos hat den Gläubigen seiner Kirche, den anderen Christen und allen Österreichern vor Augen geführt, was die Orthodoxie wirklich ist, wofür die orthodoxe Kirche steht und welches Ziel sie den Menschen weist. Der Orthodoxie gehörte seine ganze Liebe, seine Tatkraft und sein unermüdlicher Einsatz. Und zugleich hatte er ein ganz offenes Ohr für die Anliegen der Ökumene. Der Metropolitan war ein Mann der orthodoxen Spiritualität und des Dialogs. Der hochgeweihte Vater Michael war eine lebendige Brücke zwischen hl. Berg Athos und Mariazell. Er brachte die kostbare Gabe der orthodoxen Liturgie, Theologie und Spiritualität in den ökumenischen Dialog ein und war zugleich bereit, das Gute in den anderen Kirchen zu sehen. Über den kirchlichen Bereich hinaus gilt: Metropolitan Michael hat seine Wurzeln nie verleugnet und war zugleich ganz Österreicher. Immer wieder bekannte er: „Griechenland ist mein Vaterland, Österreich meine Heimat“.

Er war ein Brückenbauer zwischen Kirchen und Völkern, ein Pontifex, im besten Sinn des Wortes, wobei ihm bewusst war, dass man eine Brücke nur bauen kann, wenn man von festen Brückenpfeilern ausgeht. So ist Metropolitan Michael in den letzten Jahrzehnten eine der tragenden Säulen der Ökumene in Österreich geworden. Er hat sowohl die Orthodoxie als auch das ökumenische Klima aus Österreich auf hoher Ebene hervorragend repräsentiert, in Österreich aber auch in Athen, Konstantinopel, Genf, Paris oder in London, wo er erst vor kurzem war. Im Ausland machte er die vorbildliche ökumenische Zusammenarbeit aus Österreich bekannt. Vor der Vollversammlung des ÖRKÖ (vorige Woche) habe ich noch mit ihm telefoniert und er ließ mich allen

Delegierten der 14 Mitgliedskirchen herzliche Grüße ausrichten. Zu diesem Zeitpunkt war er bereits im AKH, aber seine Gedanken waren weiterhin bei der ökumenischen Arbeit.

Das begann damals, als er, noch junger Sekretär seines Vorgängers Chrysostomos Tsiter, in der „Ökumenischen Morgenfeier“ des ORF mitarbeitete. Und er setzte seinen Einsatz für die Ökumene, für das Aufeinanderzugehen und das Miteinander der christlichen Kirchen, konsequent fort – auch als Bischof und dann als Metropolitan. Dass die ökumenische Zusammenarbeit der christlichen Kirchen in Österreich als vorbildlich betrachtet werden kann, ist ganz wesentlich auch ihm zu verdanken. 1996 bis 1999 wirkte er als Vorsitzender des „Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich“; er setzte sich tatkräftig für die Anliegen der Ökumene in Kirche und Gesellschaft ein, für die kirchliche Begleitung der „Konferenz für Sicherheit und Zusammenarbeit in Europa“ (KSZE), für die Zweite Europäische Ökumenische Versammlung in Graz und für das Ökumenische Sozialwort, über die Charta Oecumenica bis hin zur „Langen Nacht der Kirchen“ um nur einiges zu nennen. "Unvergessen" bleibt in diesem Zusammenhang die verdienstvolle Rolle des Metropoliten im Rahmen der europäischen Dialoge zwischen der Orthodoxie und den westlichen Kirchen, Vater Metropolitan Michael war ein „Pionier“ beim Aufbau des orthodoxen Religionsunterrichts vor 20 Jahren und auch ein „Gründungsvater“ der vor vier Jahre gegründeten ökumenisch ausgerichteten Kirchlich-Pädagogischen Hochschule Wien/Krems.

Es ist beeindruckend, wie sehr der große Wegbereiter der Ökumene in Österreich, Kardinal Franz König, mit Metropolitan Michael verbunden war. Im März 2004, zwei Tage, bevor er starb, bat der Kardinal den Metropolitan zu sich und vertraute ihm als Vermächtnis an: „Die Ökumene muss weitergehen“. Dieses Vermächtnis hat Metropolitan Michael getreulich weitergeführt. Für ihn - er hat es immer wieder gesagt - gab es keine Alternative zur Ökumene. Wir alle werden in Dankbarkeit und mit Entschlossenheit diesen Weg weitergehen.

Metropolitan Michael wird uns sehr abgehen. Aber sein Andenken lebt weiter und ist für uns eine Herausforderung für eine gemeinsame christliche Zukunft.

Als Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich möchte ich mir das Wort des Präsidenten der Stiftung „Pro Oriente“, Hans Marte, zu eigen machen, der hier unter uns ist: „Vergelt's Gott, Eminenz“. Möge Vater Michael, der Metropolitan in Frieden ruhen. Ewige Erinnerung!

- Predigt von Pfr. Nicolae DURA

ÎNALTPREASFINȚITUL PĂRINTE ARSENIU – NOUL MITROPOLIT GREC AL AUSTRIEI

În Catedrala ortodoxă greacă „Sfânta Treime” din Viena a avut loc, duminică, 4 decembrie 2011,

întronizarea noului mitropolit ortodox grec al Austriei, Înaltpreasfințitul Mitropolit Dr: Arsenios Kardamakis. Înaltpreasfinția Sa a fost chemat la această înaltă slujire prin decizia Sfântului Sinod al Patriarhiei Ecumenice din 3 noiembrie, iar la sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei a fost hirotonit la Constantinopol ca arhiereu de către Sanctitatea Sa Bartolomeu, Patriarhul Ecumenic. În vârstă de 38 de ani, noul mitropolit al Austriei urmează în acest scaun vrednicului de pomenire mitropolit Michael Staikos, chemat la Domnul în luna octombrie a acestui an.

În momentul alegerii sale ca Mitropolit al Austriei și Exarh al Ungariei, Înaltpreasfințitul Arsenios Kardamakis își desfășura misiunea la Paris, ca vicar general, dar și ca co-secretar al Consiliului Ecumenic din Franța. Ceremonia de întronizare ca mitropolit a fost condusă de către Înaltpreasfințitul Mitropolit Emmanuel Adamakis al Franței, în prezența reprezentanților Bisericii Ortodoxe surori, a Cardinalului Austriei Christoph Schönborn și ai reprezentanților celorlalte confesiuni.

În cuvântul rostit, noul mitropolit a accentuat dorința de a continua cu aceeași însuflețire dialogul ecumenic și de a păstra mai departe buna înțelegere și cooperare dintre Biserici, subliniind că atmosfera prietenoasă dintre bisericile din Austria îi era bine-cunoscută încă dinainte.

Din partea Bisericii Ortodoxe Române a fost prezent părintele Dr. Nicolae Dura, care, în calitate sa de Președinte al Consiliului Ecumenic al Bisericii din Austria a rostit un cuvânt la acest eveniment deosebit.

http://www.basilica.ro/ro/stiri/intronizarea_noului_mitropolit_grec_al_austriei_4001.html (9.12.2011)

Eminenz, hochgeweihter Vater Metropolitan ARSENIOS,

als Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich wie auch als Bischofsvikar der rumänisch-orthodoxen Kirche für Österreich ist es mir eine besondere Ehre und eine echte Freude, Sie an Ihrem neuen Wirkungsort mit den Worten des Psalmisten David: „Gesegnet sei er, der kommt im Namen des Herrn“ (Ps 118,26) begrüßen zu dürfen.

Ich weiß, dass Sie mit uns allen die Trauer um den Heimgang Ihres verehrten Vorgängers, Metropolitan Michael, teilen. Dies

ist ein zusätzliches Band des Miteinanders. Metropolit Michael, den Kardinal Christoph Schönborn als „Säule der Ökumene in Österreich und darüberhinaus“ bezeichnet hat, war in allen Mitgliedskirchen des Ökumenischen Rates der Kirchen überaus beliebt. Er respektierte voll die Regeln und Kanones seiner – unserer – Kirche und war zugleich allen geistlichen Amtsträgern in den anderen Kirchen und dem ganzen „Volk Gottes“ wahrhaft ein Bruder und Vater.

Mit meinen Schwestern und Brüdern im Ökumenischen Rat der Kirchen in Österreich bin ich sicher, dass Sie, hochverehrter Vater Metropolit, mit uns den Weg des ökumenischen Miteinanders weitergehen und den so wertvollen Beitrag der Erfahrungen des Ökumenischen Patriarchats einbringen werden. Dass Sie seit 2005 als Co-Sekretär des Ökumenischen Rates der Kirchen in Frankreich gewirkt haben, ist für uns alle ein Zeichen Ihrer ökumenischen Aufgeschlossenheit und Ihrer Bereitschaft zum Dialog auf dem mitunter beschwerlichen, aber so notwendigen Weg des Miteinanders und Zueinanders der Kirchen im Blick auf Jesus Christus.

Ihre so vielfältigen theologischen Studien und ihr nicht minder vielfältiger seelsorglicher Einsatz – zuletzt an der Pariser Kathedrale Saint Stephane, dem lebendigen Herzen der hellenophonen Orthodoxie in Frankreich –, aber auch ihre Erfahrung als Generalvikar der griechisch-orthodoxen Metropolis von Frankreich zeigen Sie als kirchlichen Amtsträger auf der Höhe der Zeit. Mit einem herzlichen österreichischen Gruß Gott dürfen wir in die traditionelle orthodoxe Akklamation „axios“ einstimmen.

Eminenz, wir freuen uns auf den gemeinsamen Weg und wünschen Ihnen reichen Gottessegens und große Freude für Ihre Arbeit im Weinberg des Herrn.

BV. Nicolae Dura, Vorsitzender des ÖRKÖ

URMAȚI LEGEA DOMNULUI, UNII PE ALȚII IUBINDU-VA

Aceste cuvinte inspirate și înțelep alese sunt săpate în piatra crucii de la cimitirul eroilor români din Viena.

Se păstrează într-o formă îngrijită, cu monumente funerare adecvate, cele câteva cimitire cu soldați români înmormântați în Austria, aproape de Viena. În anii '30 ai secolului trecut, Anton Czepnik, aghiotantul atașatului militar român la Viena timp de 25 de ani, a organizat aceste cimitire cu soldați români în Austria. Cimitirele sunt străjuite de câte o cruce-troiță românească, care adună în jurul ei crucile așezate la mormintele care adăpostesc trupurile frânte în frageda tinerețe de moartea nedreaptă și necruțătoare a războiului. În cinci cimitire sunt îngropați și eroi români din primul război mondial: Viena (Zentralfriedhof), Tulln (46 soldați),

Zwentendorf (155 soldați) și Bruckneudorf (100 soldați), Kittsee (83 soldați), de asemenea mai sunt îngropați soldați români și în alte locuri din Austria: la Sigmundsherberg, iar 27 eroi în St. Georgen am Ybbsfelde, 4 la Wieselburg, iar alții la Purgstall. La Kaisersteinbruch-Sommerein și Mauthausen sunt înmormântați soldați români din al doilea război mondial. În aceste cimitire au fost așezate frumoase cruci din piatră pe care sunt consemnate numele soldaților înmormântați pe aceste meleaguri.

Preoții militari, care au însoțit regimentele românești, au acordat asistență religioasă soldaților români ortodocși și au prohodit după tradiția noastră pe cei răpuși de moarte.

Crucea monument funerar de la eroii înmormântați în Cimitirul central din Viena a fost dezvelită la 14 aprilie 1927. Această cruce de lemn a fost înlocuită cu o cruce din piatră în anul 1964. Numele celor 98 de eroi români cunoscuți, deși conform însemnărilor au murit la Viena între 1914 și 1916 în total 273 soldați au fost săpate pe plăci comemorative, de marmoră adusă de acasă, au fost așezate (în octombrie 1988) la mormintele soldaților noștri înmormântați în Cimitirul din Viena, parcela 68 A.

Preoți și credincioși ai Parohiei noastre din Viena merg în pelerinaj o dată pe an și săvârșesc slujbe de pomenire pentru eroii noștri români înmormântați în Austria. Crucea care străjuiește în Cimirul Central din Viena grupa cu soldații români a fost restaurată, prin grija Parohiei noastre, de către Mag. Mircea Lăcătuș în octombrie a.c., iar în 5 noiembrie cu prilejul parastasului săvârșit la acest loc s-a sfințit această cruce ca semn al credinței noastre și act de cinstire a înaintașilor noștri. Textul săpat în piatra crucii vieneze: „*Urmați legea Domnului, unii pe alții iubindu-va*” trebuie să rămână și pentru noi ca realitate și împlinire a vieții noastre creștine trăitori în diaspora.

10 JAHRE CHARTA OECUMENICA*

Die vor zehn Jahren unterzeichnete "Charta Oecumenica" hat bleibenden Zukunftswert: Darüber waren sich die Teilnehmer einer hochrangig besetzten Podiumsdiskussion in Wien einig; die Stiftung "Pro Oriente" hatte dazu den evangelisch-lutherischen Bischof Michael Bünker, den rumänisch-orthodoxen Theologen und interimistischen Generalsekretär der "Konferenz Europäischer Kirchen", Prof. Viorel Ioniță, und den langjährigen Spitzendiplomaten und neugeweihten Wiener Priester Michael Weninger eingeladen. Unisono bedauert wurde freilich auch, dass es bei der "Charta Oecumenica" nicht in erster

Linie um den Wortlaut geht, sondern vielmehr um die Rezeption in den einzelnen Kirchen und Ländern. Und die könnte, so die Diskutanten, intensiver sein.

Die "Charta Oecumenica" - von der Konferenz Europäischer Kirchen (KEK) und dem Rat der Europäischen Bischofskonferenzen (CCEE) am 22. April 2001 gemeinsam veröffentlicht, war das erste gemeinsame Dokument der europäischen Kirchen. Sie gilt mittlerweile auch als das meistverbreitete ökumenische Dokument, das in 31 Sprachen - darunter arabisch, georgisch und armenisch - übersetzt wurde.

"Pro Oriente"-Präsident Hans Marte hatte eingangs an die damals formulierten zwölf wegweisenden Themenbereiche der Charta erinnert. Die Kirchen bekannten sich u.a. zum "Aufeinander Zugehen" und "Gemeinsam Handeln", sie wollten "Europa mitgestalten", "Völker und Kulturen versöhnen", "Die Schöpfung bewahren" sowie Brücken zu Judentum, Islam und anderen Religionen und Weltanschauungen schlagen. In einer Zeit "zunehmender Orientierungslosigkeit" sei das "gemeinsame Zeugnis der Christen in Europa" noch notwendiger.

Bischof Bünker erinnerte daran, dass die "Charta Oecumenica", die wesentlich auch aus den "Europäischen Ökumenischen Versammlungen" in Basel (1989) und Graz (1997) erwachsen sei. Die "Charta" sei ein "Basistext", der nach einem "Weiterschreiben" verlange, so der lutherische Bischof. Bünker würde sich insbesondere wünschen, dass sich die Kirchen gemeinsam zu den Folgen der Finanz- und Wirtschaftskrise äußern, die vor allem von jenen ausbaden sei, die sie "nicht verursacht" haben. Ebenso sollte die europäische Vielfalt mit den vielen Minderheiten als "produktiv für die Zukunft" anerkannt werden. Diese Vielfalt werde auch innerhalb der Kirchen durch den Transformationsprozess auf Grund der Migration verstärkt werden. Bünker: "Das ist das Zukunftsthema".

Viorel Ioniță erinnerte an den Entstehungsprozess der "Charta". Die "Charta" habe viele positive Wirkungen wie den ersten "Ökumenischen Kirchentag" in Deutschland 2003 oder die gegenseitige Anerkennung der Taufe durch alle christlichen Kirchen entfaltet.

Die Rezeption sei freilich dort am intensivsten gewesen, wo ökumenische Strukturen wie etwa ein

Ökumenischer Rat der Kirchen vorhanden waren. Nach der "Charta Oecumenica" habe es keine großen ökumenischen "Durchbrüche" gegeben, bedauerte der rumänisch-orthodoxe Theologe. Aber gerade angesichts des verbreiteten "ökumenischen Unbehagens" könne die "Charta" helfen, die Ökumene wieder zu entdecken.

Michael Weninger, in Brüssel jahrelang politischer Berater der jeweiligen Präsidenten der Europäischen Kommission für die Kontakte mit Religionsgemeinschaften, betonte die gemeinsame Verantwortung der Kirchen im europäischen Integrationsprozess. Eine Reduktion nationalstaatlicher Souveränität sei letztlich im Interesse der Bürger, weil Einzelstaaten längst nicht mehr die aktuellen Herausforderungen bewältigen könnten. Das Europa der Zukunft werde ein "Europa der Bürger und der Regionen" sein, unterstrich Weninger. Kirchen sollten diesen Prozess "kritisch und konstruktiv" mittragen.

*Kathpress 05.12.11

SPIRITUALITATE ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ LA VIENA

Pentru comunitatea românilorș ortodocși din Viena și pentru părinții slujitori ai Bisericii *Sf. Ap. Andrei*, Pr. Paroh Nicolae Dura și Pr. Emanuel Nuțu ziua de duminică, 11 decembrie a fost o zi de mare bucurie duhovnicească. Slujba Sf. Liturghii a fost oficiată de către Preasfințitul Iustin Sigheteanul, Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului, înconjurat de un sobor distins de preoți și diaconi.

Preasfinția Sa a rostit un cuvânt de învățătură referindu-se la pericopa evanghelică ce s-a citit în această duminică. Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul Doxologia al Catedralei Episcopale Sf. Treime din Baia Mare, condus de Pr. Prof. Aurelian Petrică Covaciu, după cum ne informează pr. Emanuel Nuțu. De asemenea, corul, prezent în Viena la invitația Departamentului de cultură din cadrul Primăriei Viena, a interpretat și mai multe colinde tradiționale românești, aducând multă bucurie sutelor de credincioși prezenți la Sf. Liturghie. La sfârșitul slujbei, părintele paroh Nicolae Dura a mulțumit în numele credincioșilor pentru momentele deosebite trăite la această Sf. Liturghie și a primit de la

Preasfințitul Iustin o Sf. Evanghelie, o cruce de binecuvântare și iconițe pentru credincioși, ca semn de prețuire față de activitatea pastorală intensă din această parohie.

Centrul religios-cultural *Dumitru Stăniloae* de la Viena a organizat împreună cu Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni cu sprijinul UNESCO România așezarea unei plăci comemorative la împlinirea a 50 de ani de la trecerea la Domnul a filosofului, poetului și diplomatului Lucian Blaga. Astfel, după Sf. Liturghie a avut loc, la Biserica Ortodoxă Română din Viena, dezvelirea și sfințirea plăcii comemorative, așezată pe un perete exterior al Bisericii.

Au fost rostite versuri ale marelui poet Lucian Blaga și au fost ținute alocuțiuni de către: Acad. Eugen Simion, Prof. Dr. Victor Crăciun, Președinte al Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, Mugurel Sârbu, primarul Sebesului și Pr. Dr. Nicolae Dura. Prin cuvintele rostite s-a motivat evenimentul cultural Lucian Blaga de la Viena și s-au arătat legăturile marelui om de cultură și filosof cu acest oraș capitală, unde Blaga după studiul Teologiei de la Sibiu, a studiat filosofia la Viena (1916-1920) prin susținerea înaltului titlu academic de doctor prin lucrarea *Cultură și cunoaștere*. Contribuții la teoria cunoașterii și a activat ca diplomat român, atașat de presă la Viena între anii 1932 și 1937.

La evenimentul cultural deosebit au participat și reprezentanți ai Ambasadei și Consulatului României de la Viena, Radu Totoianu, directorul Centrului Cultural „Lucian Blaga” din Sebeș, reprezentanți ai Consiliului Județean Alba și numeroși enoriași și prieteni ai Parohiei. După dezvelirea plăcii comemorative a avut loc înmânarea de medalii, diplome și cărți. Prin acest eveniment cultural desfășurat în cadrul Bisericii și după Sf. Liturghie s-a arătat încă o dată legătura atât de strânsă între cult și cultură, legătură care, de-a lungul istoriei noastre a adus poporului român lumină, speranță și statornicie în credință și dragoste față de neam și țară. Corul Doxologia din Baia Mare a înfrumusețat evenimentul prin intonarea frumoaselor noastre colinde și cântece românești de acasă.

http://www.basilica.ro/ro/stiri/spiritualitate_i_cultura_romaneasca_la_viena_1266.html (12.12.2011)

Psalm

Lucian BLAGA

O durere totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă,
Dumnezeule, dar ce era să fac?

Când eram copil mă jucam cu tine
și-n închipuire te desfăceam cum desfaci o jucărie.

Apoi sălbăticia mi-a crescut,
cântările mi-au pierit,
și fără să-mi fi fost vreodată aproape
te-am pierdut pentru totdeauna
în țărână, în foc, în văzduh și pe ape.

Între răsăritul de soare și-apusul de
soare sunt numai țină și rană.
În cer te-ai închis ca-ntr-un coșciug.
O, de n-ai fi mai înrudit cu moartea
decât cu viața,
mi-ai vorbi. De-acolo unde ești,
din pământ ori din poveste mi-ai vorbi.

În spini de-aci, arată-te, Doamne,
să știu ce-aștepti de la mine.
Să prind din văzduh sulița veninoasă
din adânc azvârlită de altul să te rănească sub aripi?
Ori nu dorești nimic?
Ești muta, neclintita identitate
(rotunjit în sine a este a),
nu ceri nimic. Nici măcar rugăciunea mea.

Iată, stelele intră în lume
deodată cu întrebătoarele mele tristeți.
Iată, e noapte fără ferestre-n afară.
Dumnezeule, de-acum ce mă fac?
În mijlocul tău mă dezbrac. Mă dezbrac de trup
ca de-o haină pe care-o lași în drum.

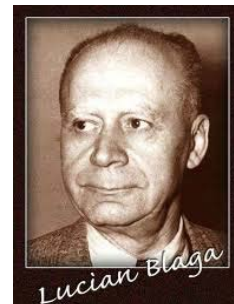
Colind de Crăciun- Praznic luminos

Praznic luminos, strălucit frumos
Astăzi ne-a sosit și ne-a-nveselit,
Că Mântuitorul și Izbăvitorul
Cu trup s-a născut, cu trup s-a născut.

Raiul cel închis, azi iar s-a deschis,
Sarpelui cumplit capul s-a zdrobit
Si strămosii iară, din Sfânta Fecioară
Iar s-au înnoit, iar s-au înnoit.

Ingerii cîntau, pastori fluierau,
Magii se-nchinau, toți se bucurau.
Dar Irod era că se tulbura
De nasterea Sa, de nasterea Sa.

El îl cauta, voind morții-a-L da,
Iar Pruncul Iisus din țară s-a dus.
Fie lăudat, binecuvântat,
In veacuri amin, în veacuri amin.

ANUNȚURI:

Duminică și în sărbătorile bisericești: Sf. Liturghie se săvârșește începând cu ora 9,30.

Miercuri: Acatist, ora 18,00.

Vinerea: Acatist, ora 18,00.

Sâmbătă: Sf. Liturghie, ora 10,00 (Capelă) și Vecernia, ora 18,00.

Pentru Taina Mărturisirii sau pentru dialoguri duhovnicești sunteți așteptați înainte ori după sfintele slujbe sau la un alt termen anunțat.

În fiecare Duminică după Sf. Liturghie se desfășoară dialogul biblic.

Sâmbătă 24 dec. ora 18,00 Vecernie și Colinde.

Duminică 25 dec. 2010, CRĂCIUNUL. La ora 9,30 Utrenia și Sf. Liturghie: concert de colinde, agapă.

Luni 26 dec. Soborul Maicii Domnului. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Mărti 27 dec. Sf. Arhidiacon Ștefan. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Duminică 1 ian. 2012, Tăierea Împrejur, Sf. Vasile și Anul Nou. La ora 10,00 Sf. Liturghie.

Vineri 6 ian. BOBOTEAZA. La ora 10,00 Sf. Liturghie și sfințirea apei.

Sâmbătă 7 ian. Sf. Ioan Botezătorul. La ora 9,30 Acatistul și Sf. Liturghie.

Începând cu **2 ianuarie 2012**, preoții slujitori vor merge pe la casele credincioșilor cu Botezul Domnului, pentru sfințirea locuințelor după următorul program:

2 ian. Sectorul 1, 2 (P. Dura) și 20 (P. Nuțu)

3 ian. Sectorul 21 (P. Nuțu) și 3, 4 (P. Dura);

4 ian. Sectorul 5, 6 (P. Dura) și 7, 8 (P. Nuțu);

Preoții slujitori, Consiliul și Comitetul parohial din Viena, Vă urează din tot sufletul:

**Sărbători fericite și La mulți, buni și fericți ani!
DUMNEZEU SĂ BINECUVINTEZE CUNUNA
ANULUI 2012!**

5 ian. Sectorul 9, 14 (P. Nuțu) și 12, 13 (P. Dura);

6 ian. Sectorul 11 (P. Dura) și 22 (P. Nuțu);

7 ian. 15, 16, (P. Dura) și 18, 19 (P. Nuțu);

8 ian. Mödling (P. Dura) și Wiener Neustadt (P. Nuțu);

9 ian. Baden (P. Nuțu); Sectorul 10 (P. Dura)

10 ian. Sectorul 17 (P. Dura) și 23 (P. Nuțu);

15 ian. Krems (P. Dura) și St.Pölten (P. Nuțu).

Pentru sfințirea caselor Vă rugăm să Vă anunțați fie direct la biserică la preotul slujitor de rând ori pr.dura@rumkirche.at sau la telefon: 533 03 29, 0699/173 787 74 ori pr.nutu@rumkirche.at; 533 79 63, 0676/42 32 426

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74; E-mail:

pr.dura@rumkirche.at

Pr. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426; E-mail:

pr.nutu@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.00